

Partiet sejrede jo, de var jo sejrige den 2. December, hvorfor er der blevet saa stille, saa knugende? Sikken en Tone der lød gennem Venstres Ordførertale i Dag. Ak Gud, der var ikke meget tilbage af den glade Oppositionstid, nej, det var en sagtmodig Mand, der bad om nu ikke at faa alt for lange Drøftelser og ikke alt for megen Tale om Skyld og Ansvar og Ære, for det var lige meget med alt det. Nej, sagde det ærede Medlem, lad nu bare alle disse forskellige Partiers Programpunkter ligge, det kan ikke nytte noget, her er ikke noget bestemt Flertal, nu maa vi se at enes, nu indbyder Venstre alle, alle Partier til Samarbejde. Ja, det lød, som sagt, helt kønt, og hvis der ikke havde været det Afsnit i det ærede Medlems Tale, i hvilket han overfaldt Socialdemokratiet, havde det været pænt alt sammen; men her stak jo lidt af den glade Oppositionstid frem og viste, at det med at lægge Talen om Ansvaret og Fortid til Side ingen Realitet havde i sig, naar det gjaldt Venstre; Venstre skulde naturligvis have Lov til at skælde os ud, det er bare os, der skal lade være at sige noget til Venstre. Ja, jeg forstaar det godt, det kunde jo være rart, hvis Venstre kunde faa det paa den Maade, og hvis det staa til os, skal det ikke mangle paa Elskværdighed; som sagt, vi er villige, villige til de rigtige Foranstaltninger, villige til at hjælpe Venstre i vid Udstrækning, naar bare de vil gøre det, der er det rigtige.

Ved sagligt Arbejde har vi egentlig aldrig været særlig daarlige Makkere, vi har tværtimod altid behandlet Sagerne saa sagligt, at vi ikke har nøjedes med at sige til de andre: Det synes vi ikke duer, vi har ogsaa sagt, hvad vi mente, det var, der duede, i Modsætning til Venstre, der i 2½ Aar har nedsablet praktisk talt alt, hvad der kom fra Regeringen, med voldsomme Ord, men aldrig har Venstre positivt stillet et eneste Forslag. I disse 2½ Aar har vi ikke hørt et eneste Ord, som viste, hvad Venstre egentlig vilde; det er deraf, Vanskelighederne kommer i Dag, det er derfor, der ikke i Dag foreligger Forslag fra Venstre. Venstre er i den syndigste Forlegenhed, de ved i Grunden ikke rigtig, hvad det er, de har lovet. De kan læse det i „København“ og andre Venstreblade, skriv bare Love efter den Recept, som er givet der Hundreder af Gange.

Som sagt, Arbejdsløsheden er Hovedpunktet i Ministeriets Program, det er en Hovedopgave at modvirke den Erhvervs-krise og Arbejdsløshed, som er til Stede.

Det er noget, som ikke klares ved at tale om, at der muligvis om nogen Tid vil blive nedsat nogle Lønninger, og at der maaske ogsaa vil blive afskediget et Par Tjenestemænd; det giver egentlig ikke mere Arbejde, det er højst sandsynligt, at dette tværtimod vil forøge Arbejdsløsheden. De Anvisninger, som i Dag lød i Venstres Ordførers Tale, gav ikke Vidnesbyrd om noget som helst positivt i Overensstemmelse med Programtalen. Arbejdet i Gang og Hjælp til de arbejdsløse, der er saa ulykkeligt stillet, at de ingen Understøttelse faar, det er nødvendige Opgaver, som man akkurat lige saa godt kan springe til som krybe frem til gennem en længere Tid.

Nu har jeg ganske vist set, at Indenrigsministeren den 30. December har taget Afstand fra den Programtale, som Statsministeren holdt den 18. December. Medens den højtærede Statsminister i sin Tale var ganske paa det rene med, at det er en Hovedopgave at modvirke Arbejdsløsheden, siger den højtærede Indenrigsminister i et Interview den 30. December, at for dette Forhold har Regeringen ikke noget Ansvar, ikke nogen Pligt til at tage Affære, den har ikke nogen Pligt til at tage Affære overfor Arbejdsløshed og Erhvervs-krise. Jeg maa sige, at det er en dristig Paastand efter Statsministerens Tale den 18. December og en dristig, overmaade dristig, Paastand, efter at Venstres Presse har overdænget det forrige Ministerium med Haan og Skældord, endskønt det den Gang var Venstre og de Konservative, der hindrede de Handlinger, vi foreslog at iværksætte. Det er dristigt, efter at man fra Venstres Side har beklaget de arbejdsløse, har klappet de næringsdrivende og i Maaneder har strøet Løfter ud for alle Vinde om den Hjælp, der vilde komme med det stærke Ministerium, at den højtærede Indenrigsminister saa træder offentlig frem og siger jævnt og ligefremt: Hvad klynker I for? Klar I selv jeres Arbejdsløshed, Ministeriet har ingen Pligt til at træde til overfor Krisen.

Det bør dog maaske erindres — man synes at have glemt det —, at Valget netop var foranlediget ved, at et Flertal her i Folketinget modsatte sig den Kamp mod Erhvervs-krise og Arbejdsløshed, som den forrige Regering ansaa det for absolut paakrævet at optage. Venstre og Konservative i Fællesskab hævdede, at Formueafgift og Tilskud og den Hjælp, vi i øvrigt foreslog, var ganske uforholdsmæssig, de to Partier lovede at klare Sagen paa en anderledes smertefri Maade end ved en